

Arrest

nr. 213 658 van 10 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. FLACHET
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 9 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 augustus 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 maart 2018 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANEELS, die *loco* advocaat I. FLACHET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 oktober 2009 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 19 mei 2011.

De onontvankelijkheidsbeslissing van 19 mei 2011 werd evenwel door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd met het arrest nr. 82 197 van 31 mei 2012.

Op 3 juli 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) opnieuw dat de verblijfsaanvraag van 28 oktober 2009 onontvankelijk is.

1.2. Op 22 juni 2011 dient de verzoekster nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 22 november 2011 beslist de gemachtigde dat ook deze aanvraag onontvankelijk is.

De onontvankelijkheidsbeslissing van 22 november 2011 werd evenwel vernietigd bij 's Raads arrest nr. 173 536 van 24 augustus 2016.

Op 4 augustus 2017 beslist de gemachtigde opnieuw dat de aanvraag van 22 juni 2011 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 8 februari 2018 en is als volgt gemotiveerd:

(...)

NIEUWE BESLISSING INZAKE AANVRAAG 9BIS VAN 22.06.2011 NAAR AANLEIDING VAN HET Vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24.08.2016.

Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.06.2011 werd ingediend en op data van 14.10.2016, 02.12.2016 en 03.02.2017 werd geactualiseerd door:

B., V. M. (R.R.: ...)

nationaliteit: Togo

geboren te L. op (...)1963

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Ter staving van haar identiteit legt betrokkene een consulaire identiteitskaart voor, met n° 030/TS/09, geldig van 25.08.2009 tot 24.08.2011, uitgegeven door de Togolese ambassade te Brussel. Echter dit document is geen document zoals omschreven in de omzendbrief van 21.06.07. De omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Een consulaire identiteitskaart is een administratief document dat aangeeft dat de erop vermelde persoon in België woont en de Togolese ambassade frequenteert. Deze consulaire identiteitskaart heeft niet als gevolg de identiteit van betrokkene vast te stellen. Dit document bewijst slechts dat de betrokkene vermeldt op de consulaire identiteitskaart geregistreerd is in de ambassade. Hoewel de voorgelegde consulaire identiteitskaart verschillende persoonsgegevens bevat (naam, voornaam, geboortedatum-en plaats

evenals nationaliteit) kan ze door onze diensten dan ook niet aanvaard worden als een identiteitsbewijs. Bovendien blijkt uit telefonisch contact van onze diensten met de Togolese ambassade dat een consulaire identiteitskaart wordt afgeleverd na het voorleggen van een certificaat van nationaliteit of een geboortakte én na het voorleggen van een identiteitsdocument, met name een paspoort, een identiteitskaart, een geldige Belgische verblijfstitel of een Togolees rijbewijs. Betrokkene heeft nagelaten de andere identiteitsdocumenten waarover zij beschikt en op basis waarvan de Togolese ambassade is overgegaan tot de aflevering van een consulaire identiteitskaart aan onze diensten voor te leggen. Hierdoor kunnen onze diensten niet vaststellen op welke basis de Togolese ambassade de identiteit van betrokkene vaststelde. Mogelijks gebeurde dit op basis van een rijbewijs. Een rijbewijs toont echter aan dat een persoon met een bepaalde identiteit gemachtigd is tot het rijden met een voertuig maar dit toont niet noodzakelijkerwijze aan dat de persoon die in het bezit is van een rijbewijs, de erop vermelde identiteit heeft. Dit kan enkel aangetoond worden door het overleggen van een erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart. De voorgelegde consulaire identiteitskaart kan dan ook niet aanvaard worden door onze diensten.

In haar verzoekschrift haalt betrokkene geen enkele reden aan waarom zij niet in de mogelijkheid zou zijn om een paspoort of identiteitskaart te bekomen bij de Togolese ambassade te Brussel, zeker nu zij reeds in het bezit is van een consulaire identiteitskaart.

*De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag is dus niet vervuld.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62 van de vreemdelingenwet, en van artikel 9bis van diezelfde wet.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"De regelgeving:

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Toepassing in casu:

De bestreden beslissing stelt vooreerst dat een consulaire identiteitskaart niet tot gevolg zou hebben dat de identiteit van de betrokkene wordt vastgesteld.

Verwerende partij zou verder niet in staat zijn te weten op basis van welke elementen de Togolese ambassade is overgegaan tot afgifte van een consulaire identiteitskaart.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is.

Eenzijds stelt men immers dat de consulaire identiteitskaart onvoldoende zou zijn om verzoekster te identificeren en anderzijds stelt de bestreden beslissing dat de consulaire identiteitskaart slechts verkregen kan worden na het voorleggen van een ander identiteitsdocument of met andere woorden na controle van de identiteit van verzoekster.

Verwerende partij twijfelt bijgevolg niet aan de identiteit van verzoekster maar wilt weten welke documenten verzoekster aan haar consulaire diensten heeft voorgelegd om de consulaire identiteitskaart te krijgen.

Dit is echter geenszins de bedoeling van artikel 9bis Vreemdelingenwet en vormt een machtsoverschrijding in hoofde van verwerende partij. De vraag is niet hoe verzoekster haar identiteitskaart heeft verkregen maar enkel of dit een geldig identiteitsdocument is of niet.

Tegenpartij dient zich dan ook niet uit te spreken over de geldigheid van een rijbewijs aangezien verzoekster dit niet voorlegt als identiteitsdocument. De motivering van de bestreden beslissing is dan ook niet afdoende.

Indien verwerende partij zou twijfelen aan de echtheid van dit document, quod non, kan het bestuur aan de Togolese ambassade vragen om de echtheid van dit document in concreto te onderzoeken. Door dit niet te doen, schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ten tweede, meent verzoekster dat de consulaire identiteitskaart een bewijs vormt van haar identiteit in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

In artikel 9bis wordt niet nader toegelicht wat onder identiteitsdocument dient te worden verstaan.

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet "een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel" is (Parl.St. Kamer 2005 2006, nr. 2478/001, 33)

De consulaire identiteitskaart is een administratief document, afgeleverd door de Togolese autoriteiten met melding van: de naam, voornaam, geboorteplaats en geboortedatum, naam van de ouders, en nationaliteit van verzoekster. Het beschikt ook over een foto waardoor verzoekster kan geïdentificeerd worden.

Verzoekster meent dan ook dat de voorgelegde consulaire identiteitskaart weldegelijk voldoet aan de vereisten van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De motivering van de bestreden beslissing is dan ook behept met een manifeste appreciatiefout, niet afdoende gemotiveerd en in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst naar de rechtspraak van Uw Raad dienaangaande.

Zo heeft Uw Raad per arrest dd. 17.02.2012 gesteld dat een consulaire kaart, met vermelding van de o.a. naam, voornaam, geboortedatum, nationaliteit aan de voorwaarden voldoet van een identiteitsdocument.(RvV 17 februari 2012, nr.75.407) Deze rechtspraak dient mutatis mutandis te worden toegepast.

Een taskara, hetzij een document afgeleverd door de Afghaanse autoriteiten met melding van de naam, voornaam, geboortedatum, geboorteplaats, nationaliteit en naam van de vader, voldoet volgens de rechtspraak van Uw Raad ook aan de vereisten van artikel 9bis Vreemdelingenwet.(RvV 3 december 2012, nr.92.858)

De motivering van de bestreden beslissing is dan ook niet afdoende, in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet en dient vernietigd te worden."

2.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoekster stelt een schending voor van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Zij betoogt dat de beslissing tegenstrijdig is. Enerzijds zou gesteld worden dat de consulaire identiteitskaart onvoldoende zou zijn en anderzijds zou gesteld worden dat de consulaire identiteitskaart slechts verkregen kan worden na het voorleggen van een ander identiteitsdocument. Volgens haar twijfelt de verwerende partij niet aan haar identiteit maar zou ze willen weten welke documenten werden voorgelegd om de consulaire identiteitskaart te krijgen, wat niet de bedoeling zou zijn van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Volgens haar diende de verwerende partij, bij twijfel omtrent de echtheid van het document, te vragen aan de Togolese ambassade om de echtheid te onderzoeken. De consulaire

identiteitskaart zou voldoen aan de vereisten van artikel 9bis. Zij verwijst naar arrest nr. 75.407 d.d. 1/2/2012 en 92.858 d.d. 3/12/2012.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk bevonden en er werd uitvoerig gemotiveerd omtrent de door verzoekster voorgelegde consulaire identiteitskaart.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Artikel 9bis, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

"[...]"

Waar verzoekster aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing tegenstrijdig zou zijn, kan zij niet worden bijgetreden. In de bestreden beslissing staat enkel te lezen dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitsdocument, noch van redenen waarom verzoekster van deze documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde zouden zijn vrijgesteld. Het gaat om niet-cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden, zodat de verwerende partij terecht beide omstandigheden heeft nagegaan. Dergelijke motivering is voldoende duidelijk en bevat geen enkele tegenstrijdigheid.

Er wordt bovendien nergens gesteld dat het 100% zeker is dat de consulaire identiteitskaart werd verkregen nadat een identiteitskaart of een paspoort zou zijn voorgelegd door verzoekster. Er werd immers gemotiveerd dat het ook mogelijk is dat de consulaire identiteitskaart werd verstrekt op voorlegging van een Togolees Rijbewijs en dat een rijbewijs weliswaar aantoonde dat een persoon met een bepaalde identiteit gemachtigd is tot het rijden van met een voertuig, doch niet noodzakelijkerwijze aantoonde dat de persoon die in het bezit is van een rijbewijs de erop vermelde identiteit heeft, waardoor de consulaire identiteitskaart niet werd aanvaard.

Indien verzoekster zou voorhouden dat haar consulaire identiteitskaart werd verleend op voorlegging van een identiteitskaart of paspoort, verantwoordt zij op geen enkele wijze waarom zij niet in staat zou zijn om deze opnieuw voor te leggen in het kader van huidige aanvraag.

In de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, wordt inzake het door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereiste identiteitsdocument verduidelijkt "in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn".

Daarnaast wordt in de memorie van toelichting ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

"De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren." (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Nu verzoekster niet betwist dat een consulaire identiteitskaart enkel een administratief document betreft dat aangeeft dat de erop vermelde persoon in België woont en de Togolese ambassade frequenteert en dat niet blijkt dat dergelijke document werd afgeleverd op voorlegging van een identiteitskaart of paspoort, is de bestreden beslissing geenszins kennelijk onredelijk en kon de verwerende partij niet anders dan de aanvraag onontvankelijk verklaren op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar eerdere arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin geoordeeld werd aangaande consulaire identiteitskaarten, nu de thans bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeld(sic) dat verzoeker nagelaten heeft om de ander identiteitsdocumenten waarover zij beschikt en op basis waarvan de Togolese ambassade is overgegaan tot de aflevering ervan aan de diensten over te leggen.

Het enig middel is niet ernstig."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Het niet-tegenstrijdige karakter van de weergegeven motieven maakt deel uit van de draagkrachtvereiste van de in de akte vermelde motieven.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet voorts worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekster tevens de schending aanvoert, vormt de juridische grondslag van de thans bestreden beslissing. Artikel 9bis, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”*

Uit de lezing van de voornoemde bepaling volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien is voldaan aan de volgende, cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

In artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet nader toegelicht wat onder *“identiteitsdocument”* dient te worden begrepen. Er wordt evenwel verwezen naar de memorie van toelichting waar aangaande dit artikel wordt gesteld: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Uit de *ratio legis* van de identiteitsvoorwaarde in artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat het de bedoeling is dat minstens een document wordt voorgelegd dat met voldoende zekerheid de identiteit van een persoon aantoont. Daaruit volgt dat, wanneer de identiteit van de aanvrager onzeker is, de aanvraag niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt tevens dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling, die een verblijfsaanvraag indient, overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn identiteit *“aantoont”* (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat *“een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is”* en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf *“niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden”* (*Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33). Het komt dus aan de betrokken vreemdeling zelf toe om bij zijn aanvraag een bewijsdocument te voegen dat voldoende zekerheid biedt omtrent zijn of haar identiteit. De bewijslast rust in dit kader op de aanvrager.

In casu wordt verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard omdat de gemachtigde oordeelde dat de voorgelegde consulaire identiteitskaart niet als een identiteitsbewijs kan worden aanvaard. De gemachtigde beperkt zich niet tot de loutere verwijzing naar de omzendbrief van 21 juni 2007 die een internationaal erkend paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel, dan wel een identiteitskaart vooropstelt, maar hij licht ook concreet toe waarom de consulaire identiteitskaart niet wordt aanvaard. Ter zake wordt als volgt gemotiveerd: *“Een consulaire identiteitskaart is een administratief document dat aangeeft dat de erop vermelde persoon in België woont en de Togolese ambassade frequenteert. Deze consulaire identiteitskaart heeft niet als gevolg de identiteit van betrokkene vast te stellen. Dit document bewijst slechts dat de betrokkene vermeldt op de consulaire identiteitskaart geregistreerd is in de ambassade. Hoewel de voorgelegde consulaire identiteitskaart verschillende persoonsgegevens bevat (naam, voornaam, geboortedatum-en plaats evenals nationaliteit) kan ze door onze diensten dan ook niet aanvaard worden als een identiteitsbewijs. Bovendien blijkt uit telefonisch contact van onze diensten met de Togolese ambassade dat een consulaire identiteitskaart wordt afgeleverd ha het voorleggen van een certificaat van nationaliteit of een*

geboorteakte én na het voorleggen van een identiteitsdocument, met name een paspoort, een identiteitskaart, een geldige Belgische verblijfstitel of een Togolees rijbewijs. Betrokkene heeft nagelaten de andere identiteitsdocumenten waarover zij beschikt en op basis waarvan de Togolese ambassade is overgegaan tot de aflevering van een consulaire identiteitskaart aan onze diensten voor te leggen. Hierdoor kunnen onze diensten niet vaststellen op welke basis de Togolese ambassade de identiteit van betrokkene vaststelde. Mogelijks gebeurde dit op basis van een rijbewijs. Een rijbewijs toont echter aan dat een persoon met een bepaalde identiteit gemachtigd is tot het rijden met een voertuig maar dit toont niet noodzakelijkerwijze aan dat de persoon die in het bezit is van een rijbewijs, de erop vermelde identiteit heeft. Dit kan enkel aangetoond worden door het overleggen van een erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart. De voorgelegde consulaire identiteitskaart kan dan ook niet aanvaard worden door onze diensten.” De gemachtigde stelt tot slot tevens vast dat de verzoekster in haar aanvraag geen enkele reden aangeeft waarom zij niet in de mogelijkheid zou zijn om een paspoort of identiteitskaart te bekomen bij de Togolese ambassade te Brussel, zeker nu zij reeds in het bezit is van een consulaire identiteitskaart.

De verzoekster meent dat de motieven van de bestreden beslissing intern tegenstrijdig zijn omdat enerzijds wordt gesteld dat de consulaire identiteitskaart niet volstaat om de verzoekster te identificeren terwijl anderzijds wordt aangegeven dat de consulaire identiteitskaart enkel kan worden verkregen door het voorleggen van een ander identiteitsdocument.

Verzoeksters betoog berust echter op een foutieve, minstens onvolledige lezing, van de motieven van de bestreden beslissing. Zo heeft de gemachtigde nergens uitdrukkelijk gesteld dat de consulaire identiteitskaart niet zou volstaan om de verzoekster te identificeren. De verzoekster gaat er met haar betoog aan voorbij dat de gemachtigde erkent dat de consulaire identiteitskaart verschillende persoonsgegevens bevat (naam, voornaam, geboortedatum en geboorteplaats, evenals de nationaliteit) en dat hij aangeeft dat deze kaart geen identiteitsbewijs vormt omdat het een administratief document betreft dat slechts aangeeft dat de erop vermelde persoon in België woont en de Togolese ambassade frequenteert, doch die niet als gevolg heeft de identiteit van de betrokkene vast te stellen. De gemachtigde geeft tevens uitdrukkelijk te kennen dat de consulaire identiteitskaart slechts bewijst dat de op de consulaire identiteitskaart vermelde persoon geregistreerd is in de ambassade. Er valt niet in te zien hoe deze vermeldingen tegenstrijdig zouden zijn met de verdere motivering dat *“uit telefonisch contact van onze diensten met de Togolese ambassade [blijkt] dat een consulaire identiteitskaart wordt afgeleverd na het voorleggen van een certificaat van nationaliteit of een geboorteakte én na het voorleggen van een identiteitsdocument, met name een paspoort, een identiteitskaart, een geldige Belgische verblijfstitel of een Togolees rijbewijs. Betrokkene heeft nagelaten de andere identiteitsdocumenten waarover zij beschikt en op basis waarvan de Togolese ambassade is overgegaan tot de aflevering van een consulaire identiteitskaart aan onze diensten voor te leggen. Hierdoor kunnen onze diensten niet vaststellen op welke basis de Togolese ambassade de identiteit van betrokkene vaststelde. Mogelijks gebeurde dit op basis van een rijbewijs. Een rijbewijs toont echter aan dat een persoon met een bepaalde identiteit gemachtigd is tot het rijden met een voertuig maar dit toont niet noodzakelijkerwijze aan dat de persoon die in het bezit is van een rijbewijs, de erop vermelde identiteit heeft.”* Hiermee erkent de gemachtigde, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, niet dat de consulaire identiteitskaart enkel wordt verkregen na het voorleggen van een ander ‘identiteitsdocument’. De gemachtigde geeft in tegendeel duidelijk aan dat de consulaire identiteitskaart ook kan worden afgegeven na voorlegging van een Togolees rijbewijs, dat niet noodzakelijkerwijze de identiteit van de erop vermelde persoon aantoonst, en dat hij stelt dat hij niet kan verifiëren op welke basis de verzoekster de consulaire identiteitskaart heeft verkregen aangezien zij nagelaten heeft om de andere documenten voor te leggen op basis waarvan het consulaat de consulaire identiteitskaart heeft afgeleverd. Aldus stelt de gemachtigde vast dat de consulaire identiteitskaart mogelijks werd afgeleverd op basis van een Togolees rijbewijs, dat niet van aard is om de identiteit van de betrokkene aan te tonen. Hiermee wordt onmiskenbaar geoordeeld dat de identiteit van de verzoekster niet met zekerheid kan worden vastgesteld.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat van enige tegenstrijdigheid tussen de opeenvolgende motieven van de bestreden beslissing geen sprake is en dat de bewering van de verzoekster, als zou de gemachtigde niet twijfelen aan haar identiteit doch slechts aan de wijze waarop de consulaire identiteitskaart werd verkregen, feitelijke grondslag mist. Het gegeven dat de verzoekster bij haar verblijfsaanvraag geen rijbewijs heeft voorgelegd, doet geen afbreuk aan de geboden motivering, waarin wel degelijk wordt ingegaan op de voorgelegde consulaire identiteitskaart en waarin op afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom dit document niet kan worden aanvaard als een identiteitsbewijs.

De Raad stelt vast dat de verzoekster met haar betoog niet aantoont dat de motieven van de bestreden beslissing, waarvan zij deels abstractie maakt, niet afdoende zouden zijn om de beslissing te schragen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van de motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, is niet aangetoond.

2.4. In de mate dat de verzoekster zich beroept op machtsoverschrijding en op een manifeste appreciatiefout, herhaalt de Raad dat uit de *ratio legis* van de identiteitsvoorwaarde in artikel 9bis van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat het de bedoeling is dat minstens een document wordt voorgelegd dat met voldoende zekerheid de identiteit van een persoon aantoont. Hoger werd reeds vastgesteld dat in de bestreden akte duidelijk de redenen naar voor komen waarom de gemachtigde *in casu* niet aanvaardt dat de door de verzoekster voorgelegde consulaire identiteitskaart de nodige zekerheid biedt omtrent haar identiteit. De gemachtigde erkent hierbij uitdrukkelijk dat de voorgelegde consulaire identiteitskaart verschillende persoonsgegevens bevat. De verzoekster betwist, noch weerlegt de concrete redengeving als waarom haar consulaire identiteitskaart niet wordt aanvaard. Zo betwist zij niet dat deze kaart enkel aangeeft dat de erop vermelde persoon in België woont en de Togolese ambassade frequenteert en dat zij niet als gevolg heeft de identiteit van de betrokkene vast te stellen. De verzoekster gaat evenmin concreet in op het motief dat de consulaire identiteitskaart slechts bewijst dat de erop vermelde persoon geregistreerd is in de ambassade. De loutere eigen mening van de verzoekster, dat de consulaire identiteitskaart - wegens de erop vermelde gegevens en foto - wel een bewijs vormt van haar identiteit in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, volstaat niet om deze motieven te weerleggen.

De verzoekster kan voorts met haar eigen overtuiging, dat de consulaire identiteitskaart wel een identiteitsdocument is, de Raad er niet toe bewegen om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de bevoegde overheid. Het komt de verzoekster in tegendeel toe om met concrete argumenten de motieven als waarom deze kaart niet wordt aanvaard, te weerleggen of om aan te tonen dat zij kennelijk onredelijk zijn. Zij blijft hiertoe echter in gebreke.

Waar de verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient erop te worden gewezen dat deze rechtspraak geen precedentwerking kent, zodat de verzoekster er zich niet dienstig op kan beroepen. Bovendien zijn de zaken niet vergelijkbaar met de huidige zaak. In het ene geval ging het om een taskara, en niet om een consulaire identiteitskaart en in het andere geval stelde de Raad vast dat een (formele) motivering, als waarom de consulaire identiteitskaart niet als identiteitsdocument werd aanvaard, ontbrak. In het thans voorliggende geval worden wel degelijk de concrete motieven opgenomen waarom de consulaire identiteitskaart niet voldoet aan de vereiste van artikel 9bis van de vreemdelingenwet om een identiteitsdocument voor te leggen. De verzoekster toont niet concreet aan dat deze motieven zouden getuigen van een manifeste appreciatiefout.

De verzoekster toont evenmin aan dat de bestreden beslissing zou zijn genomen met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of een manifeste appreciatiefout is niet aangetoond.

2.5. De verzoekster kan evenmin overtuigen waar zij aangeeft dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden omdat de gemachtigde naliet om het consulaat te vragen om de echtheid van de consulaire identiteitskaart te onderzoeken. Zoals hoger reeds uitvoerig werd toegelicht, rust de bewijslast ter zake op de aanvrager en komt het dus aan de verzoekster toe om een identiteitsdocument voor te leggen die voldoende zekerheid biedt omtrent haar identiteit. De verzoekster kan dan ook niet van de gemachtigde verwachten dat hij, wanneer hij vaststelt dat de verzoekster nagelaten heeft een sluitend identiteitsbewijs bij haar aanvraag te voegen, zelf de ambassade contacteert om de echtheid van het voorgelegde document te onderzoeken.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

2.6. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE